

La treva d'ETA

Dv, 14/01/2011 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Sembla que la banda terrorista ETA està a les acaballes. La pressió de la policia, la contínua detenció dels seus caps més representatius i el cansament dels seus simpatitzants al País Basc, l'han deixada en un estat de debilitat extrema. Però no ens enganyem. Encara tenen les dents prou esmolades per donar una mossegada més al cos martiritzat de la societat basca o a les forces de seguretat de l'Estat. La nostra societat és tan vulnerable que una sola persona, prou boja o embogida per l'entorn, pot fer molt de mal. El record de la salvatjada a l'Hipercor de Barcelona, on van provocar una tremenda carnisseria, o la voladura de la terminal 4 de l'aeroport de Madrid, ens avisen del perill que correm malgrat la treva "permanent i verificable" que han anunciat.

No és la meva intenció -ni n'estic capacitat- fer una valoració del problema polític al País Basc. Ja se n'han fet prou i cadascú pot prendre l'opció que s'avingui més amb el seu pensament. Però, com a cristians, ens cal alçar la nostra veu per condemnar tot intent de canviar la situació actual mitjançant l'extorsió i la violència. ETA, tal com actua per assolir els seus objectius polítics, no té lloc a la nostra societat. Això ho hem de dir ben clar. I, malgrat el poc cas que tots plegats li fem, ens cal, als seguidors del Mestre de Galilea, fer sentir la seva paraula que no s'aplica només al cercle religiós, sinó que s'adreça a tota la societat. I aquesta veu té a veure amb la guerra i la pau, els amics i els enemics, els justos i els injustos, el present i el futur: "Heu sentit el que es va dir: estimaràs al teu proïsme i avorriràs el teu enemic; però jo us dic: estimeu els vostres enemics..." (Mt 5,43).

No som tan innocents com per pensar que això és possible en el món de les confrontacions polítiques, però en la present conjuntura cal parlar de perdó, de reconciliació, de mans obertes. I això per part de tots els col·lectius afectats. No, no és fàcil. Hi ha hagut massa violència, massa errors, massa venjances. Oblidar tot això és una tasca quasi impossible. Hi ha massa gent adolorida que encara plora la pèrdua dels seus éssers estimats. Però no hi ha altre camí al futur, perquè el de la venjança i la retribució, l'ull per ull i dent per dent, no té cap mena de viabilitat. Enverina encara més les relacions i allarga el procés de confrontació a l'infinit.

Tots plegats necessitem fer "borrón y cuenta nueva", per dolorós que això sigui. Hem de lluitar per una nova societat reconciliada en la que quedi exclosa la violència i la repressió brutal, una societat que puguem transmetre als nostres fills amb l'orgull d'haver iniciat un procés de reconciliació entre els pobles de Espanya, per a viure en pau respectant el dret de cada poble a organitzar-se d'acord amb la seva cultura y les seves tradicions, però tenint també en compte els drets dels altres. Això implica reflexionar sobre nosaltres mateixos i, tal volta, ens obligarà a renunciar a posicions defensives u ofensives que hem mantingut en el passat i que han estat part del problema. El camí que Jesús ens assenyala és el de la reconciliació i això implica sacrificis per part de tots, fins i tot renunciés a postures legítimes però que fan mal a la convivència. Implica sobre tot, renunciar a la venjança i obrir-nos al perdó. És el camí més excel·lent.